

[Handelsministeren]

ikke har regler for, hvordan den skal registreres og aflægge regnskab, og at den heller ikke betaler skat, men at skatten kun betales af udbyttet, når dette udbytte bliver til indtægt for andre, der er skattepligtige. Derfor er vi også interesseret i regeringen i at få kortlagt disse spørgsmål om fonde, der enten selv driver erhvervsvirksomhed eller modtager væsentlige beløb fra erhvervsvirksomheder. Derfor er der som bekendt også nedsat et udvalg, der skal beskæftige sig med det, og som muligvis – sandsynligvis – ender med, at regeringen fremsætter lovforslag. Men det drejer sig altså ikke om selskabsskatten, fordi den bliver betalt, hvad enten det er fonds, privatpersoner eller andre selskaber, der modtager udbyttet fra selskaberne.

Hr. Wilhjelms ville gerne have en nærmere redegørelse for, hvad der egentlig skulle udledes af, at man skal tage hensyn til markedsprisen, når man forhandler. Jeg finder ikke – og det har jeg også haft lejlighed til at give udtryk for i folketingets energiudvalg – det vil være hensigtsmæssigt, heller ikke set ud fra de synspunkter, som hr. Wilhjelms giver udtryk for, at den ene part i forhandlingerne, altså i dette tilfælde staten, giver præcist udtryk for, hvad det er, vi regner med at disse forhandlinger skal ende med. Vi er part i en forhandling, der håber på det bedst mulige resultat, og det vil ikke stille os bedre, hvis vi præciserer, hvad det består i; men mange, der har beskæftiget sig med disse problemer, er fejlagtigt gået ud fra, at vi mere eller mindre automatisk ender med at skulle betale markedsprisen. Det vil jeg gerne retlede offentligheden om, at det er der ikke tale om, og det er ikke på nogen måde hjemlet i aftalen.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig den formulering, som hr. Niels Helveg Petersen gav, at det, der måtte blive resultatet, må være en aftale, som fuldt ud tager hensyn til det danske samfunds berettigede interesser. Det er også det, vi venter nu, hvor vi går ind i forhandlingerne. Men vi tror altså ikke – det vil jeg også gerne sige til hr. Ib Nørlund – at dette med talens fulde brug er noget, som man tjener nogen berettigede danske interesser med at udfolde her. Det er vigtigt, at vi nu går i gang med disse forhandlinger og får det bedst mulige resultat af dem. Jeg mener ikke, det har noget formål i den forbindelse

at drøfte fordele og ulemper ved ekspropriation.

Wilhjelms (VS):

Ja, man er gået noget som katten om den varme grød og har alligevel forholdt sig mest til, om man nu synes, at man skulle gå ind for ekspropriation. Det er jo pudsigt, eftersom vi slet ikke har spurgt om det. Vi har ikke udfrittet regeringen, om den ønsker at ekspropriere eller ikke ønsker at ekspropriere. Vi har ikke udfrittet de radikale eller nogen som helst andre om det spørgsmål, heller ikke socialdemokratiet. Men vi har bedt om at få en debat om fordele og ulemper ved ekspropriation. Jeg synes altså, at det er fantastisk at kunne konstatere, at det ønsker man ikke. Man ønsker ikke, at der i den offentlige debat, der faktisk går om disse ting, herindefra skal kunne bidrages med facts om de fordele og de ulemper, der måtte være ved det.

Dernæst mere konkret. Fremskridtspartiets ordfører, hr. Maisted, var inde på den sædvanlige historie om, hvilken lykke det var, at man havde et konsortium som A. P. Møller her i landet. Vi fik billedet af denne uselviskhed, som af en eller anden grund skal fremstilles hver gang, talen er om A. P. Møller eller Ø.K. eller hvem det nu er. Hvorfor kan man ikke forholde sig en lille smule nøgternt til disse ting? A. P. Møller gik selvfølgelig ind i det, fordi de så interesserne i det. A. P. Møller var selvfølgelig heller ikke så dumme, at de videregav nogle steder 80 pct. og andre steder 70 pct. af eneretsbevillingens rettigheder – det kunne de ikke, men så interesserne i den – til store multinationale olieselskaber uden at få noget som helst til gengæld, sådan som staten gjorde det til A. P. Møller. De tog sig selvfølgelig betalt. Det er jo gode forretningsfolk. A. P. Møller, som man har så ondt af, fordi der her er investeret knap 2 mia. kr. – A. P. Møllers andel har vel været en 400 mill. kr. over 16 år eller 25 mill. kr. om året. Jeg tør tage et væddemål med hvem som helst her om, at det er mindre, end A. P. Møllers koncernen de samme år hvert eneste år har modtaget i indirekte tilskud alene fra skibskreditfonden, for slet ikke at snakke om Lindøboligerne eller om, at de er hovedaktionærer i det stålvalseværk, som kommer her og siger: nu er de nødlidende, ikke sandt, de